

Wij waren de Vickersons

Van Jolanda Clément verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Oostwaarts

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jolanda Clément

Wij waren
de Vickersons

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit boek verscheen eerder onder de titel *Pleasant Valley*

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Marianne Schönbach Literary Agency B.V.

Eerste druk 2022

Tweede druk 2023

ISBN 978 90 263 6446 4

© 2022 Jolanda Clément

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Magdalena Russocka/Trevillion Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Love is the only thing. Understanding the only thing.
Persistence, the only thing. Getting up tomorrow, trying
again, the only thing. Keep on pushing, the only thing.

Ernest J. Gaines

I

Ik had niet alleen een vlieger, ik wás een vlieger. Rennen kon ik ermee. Niemand zag mij, ze zagen alleen Kite; een vlieger van witte sterren op blauw zeil. Ik was zo blij met opa's cadeau dat ik ermee naar buiten rende. Het was een mooie dag en de staart met de strikken danste tijdens het lopen om mijn benen. Opa wist dat nog niet, dat hij mij vanuit Florida geen vlieger had gestuurd, maar dat ik door hem Kite was geworden. Kite die nu wel naar buiten durfde, veilig achter het zeil. Kite die het olifantenpaadje naar het speelveld op rende en *knak* hoorde.

Dat *knak* was maar een klein woordje, het deed ook geen zeer of zo. Ik stond op de staart, en omdat ik blij was en hard rende brak de draad van het frame. Vooral jammer omdat ik opa nog niet had gebeld om 'dank je wel voor de vlieger' te zeggen. Nu moest ik erbij zeggen dat de staart al stuk was. Nou, moest niet per se, maar als ik dat niet deed, zei Margret het als zij aan de beurt was.

Margret vertelde alles aan opa. Van mam en pap bijvoorbeeld die niks meer tegen elkaar zeiden. Of dat ik een schijtebroek was omdat ik niet alleen naar buiten durfde. En ik denk dat ik daarom de vlieger van opa kreeg, zodat ik ook naar buiten kon.

Eigenlijk heette ik Shannon maar sinds de vlieger noemde iedereen mij Kite. Iedereen keek als ik met de vlieger voor mijn neus voorbijsjeesde, mijn ogen er net bovenuit; onder de bomen door, de witte huizen langs. Dan zag ik Mr Bowley van een deur verder, die gepensioneerd was en elke dag op z'n knieën aan zijn grasveld knipte.

Verderop stond Sandra's moeder die haar boodschappen uit de Chevrollet haalde, of John Reeves die onder de carport de grill van zijn barbecue schoonschraapte. John Reeves hield van vlees en smeulende kooltjes en over hem zeiden de buurtjes dat hij met een vleestang in zijn hand was geboren.

'Hi Kite,' hoorde ik ze zeggen.

'Hallooo,' riep ik terug en dan klonk ik als een geitje omdat ik aan het hollen was.

Ik was trouwens geen echte schijtebroek, alleen een beetje verlegen en daar kon ik niks aan doen. Het kwam door mijn buikwormen die wild werden als ik alleen naar buiten moest. Vaak waren ze zo wild dat ik ervan moest spugen. Ik wist niet precies waar ze vandaan kwamen, al denk ik soms dat het door de enge stilte kwam: die dook op als alle vaders 's ochtends de wijk uit reden. Dan leek het of alle geluiden in één keer uit de straat wegtrokken. Je zag niemand meer, hoorde ook niks meer...

Buikwormen zijn hoe dan ook erg. Je voelt ze wel maar je spuugt ze nooit uit. Dat weet ik omdat ik ze nooit in de wc heb gezien, ze blijven altijd in je buik zitten voor als het de volgende keer stil en spannend wordt.

Vroeger was verlegen zijn niet zo erg omdat ik met Margret mee naar buiten ging, die was nergens bang voor. Later vond ze me te klein. Ze begon naar te doen, duwen en schelden. En ik denk dat haar vriendinnen mij ook niet aardig vonden. Daarom noemde ik haar Margret. Voor straf, omdat ze liever met Maggie werd aangesproken.

Sinds die tijd moest ik alles alleen doen. Zelf bij de burenbellen, zelf naar de klas, zelf vragen of ik ergens naar de wc mocht. Meestal durfde ik dat niet. Totdat opa's vlieger kwam en ik wel over straat durfde. Ik belde aan, verborgen achter het zeil, en vroeg aan de opendoende mama's of Carl, Gemma of Sandra met me kwam spelen. Net zo lang totdat ik iemand vond. Het liefst speelde ik met Gemma Kellar en zij zei gelukkig dat ze ook het liefst met mij speelde.

De vlieger ging mee naar school, waar ik hem van Miss Brown vijf minuten in de klas voor me mocht houden. Daarna moest hij in de

hoek. Een rotmoment, omdat iedereen zat te kijken als ik de vlieger tegen de knutselkast zette. Maar niemand plaagde me. Ik denk dat de kinderen het wel grappig vonden, of sneu misschien. En zo werd ik Kite en dat was okay. Want elke keer als iemand Shannon naar me riep dansten de buikwormen en dacht ik minstens dat ik iets verschrikkelijks had gedaan.

Nee hoor, Kite was prima.

Wij woonden in Chicago, in een suburb die Addison heette, maar ik noemde het Pleasant Valley. Daar moest ik vaak aan denken als we met de auto de wijk in reden, door het liedje van de Monkees, 'Pleasant Valley Sunday'. De meeste huizen hadden twee verdiepingen en ze waren wit met poederblauw. Soms grijze kozijnen met lichtgrijs timmerwerk. Iedereen had een open haard voor kerst en een garage, en in de tuin hadden we brede grasvlakken met daaromheen stroken vol rozen en weet ik wat voor bloemen. In Pleasant Valley groeide geen onkruid en alle Buicks, Fords en Chevroleten stonden kaarsrecht voor de garages geparkeerd. Garagedeuren konden overdag wel openstaan, maar dan mocht je binnen niet meer dan een fiets of een barbecue zien. Een tweede auto natuurlijk ook, maar zeker geen troep of dozen. In andere wijken hadden ze weleens een winkelkarretje voor het huis of een krat bier. Dat mocht hier echt niet. Ook liepen alle honden aan de lijn en als ze te veel blaften moesten ze weg.

Onze straat heette Hickory Lane, maar dat klopte niet. Er stonden niet alleen witte bitternoten; ook iepen, vleugelnoten en een paar kastanjes. Ik had daar eens een brief naar de stad over geschreven en die schreven terug dat ik gelijk had, maar dat straatborden te lang werden als alle bomen erop moesten. Margret zei over mijn brief dat ik stom was. Alle dode presidenten waren volgens haar ook niet begraven in de straten die naar hen vernoemd waren.

Okay hoor.

In Pleasant Valley deden we aan sport; football, tennis of baseball. Pap ging graag bowlen maar de laatste tijd kwam hij daar niet meer aan toe. Mam maakte het liefste schoon. Zelf ging ik veel zwemmen met Margret. Dan zette mam ons 's zaterdags bij het zwembad af en kwam ze ons in de middag halen. Gemma was er ook altijd, en

Louise Krall, Margrets beste vriendin.

Toch gingen we het vaakst bij elkaar op de barbecue, de hele straat. Bij de Kralls of de Kellars, maar meestal moesten we naar John Reeves, die had de grootste tuin. Dan kwam iedereen aan met tafels, stoelen en bakken vol eten. Mrs Kellar maakte coleslaw, Mr Krall nam altijd bier mee. Mam maakte taart en punch en pap was van de kooltjes. Dat vond hij niet zo leuk, omdat John Reeves en Mr Kellar hem de *coalman* noemen. Pap werd daar rood van en mam ging dan gauw ergens anders staan. Maar hij was nu eenmaal geen spierballenman en in Vietnam was hij ook niet geweest. Hij verkocht huizen en daarom zagen we hem alleen op zondag. Op andere dagen aten we met z'n drieën: ik, Margret en mijn moeder, die kookte en alles schoonmaakte.

Buiten zondagen zagen we pap als we op vakantie gingen. Dan stonden we op een zomerse zaterdag stipt om zes uur 's ochtends voor de garage. Mam met een lange lijst en een pen in haar hand, zuchtend. De garagevloer vol met spullen die ze de dagen ervoor had verzameld: koffers, weekendtassen, een bungalowtent, balspelen, campinggasstel, slaapzakken en een *bugzapper*, die ik zelf het meest belangrijk vond.

‘Uiterlijk zeven uur weg!’ waarschuwde pap.

Aan mij zou het niet liggen.

Pap begon de auto in te ruimen, een bruine Plymouth Sport Suburban Station Wagon uit 1970. Een hele mond vol en een slagschip van een wagen. Maar op het laatste moment lagen toch de luchtbedden niet goed. Of de jerrycan, de koelbox of het tasje met de rackets. En één keer was het zijn eigen bowlingbaltas die per se mee moest, maar die ik hem die vakantie nooit zag gebruiken.

Meestal tegen kwart voor zeven begon hij te vloeken, zijn overgekamde haren vochtig, of juist los, afhankelijk van het weer. Bij wind wapperde zijn haar als een dunne lap aan zijn hoofd en hoopte ik dat het eindelijk losschoot en wegvloog. En als Margret en ik op veilige afstand stonden, fluisterde ze: ‘Aanschouwt, de Amerikaanse vlag.’

Altijd gebeurde hetzelfde: de Plymouth werd weer leeggehaald en pap begon opnieuw. Niet één keer, maar wel vier, vijf keer, totdat zelfs het meest knullige dingetje naar z'n zin zat. En als we geluk hadden,

zaten we dan om drie uur 's middags eindelijk in de auto onderweg naar de Grote Meren. Margret en ik hadden tegen die tijd al een paar keer ruzie gehad. Mam was rond acht uur al over het kookpunt. De sfeer zo vergald dat niemand meer iets zei. We hadden honger, maar durfden niets te zeggen omdat de koelbox eindelijk goed stond, met daarop de doos met spelletjes en daarboven de luchtbedden en Margrets kussen, dat tussen het dak en de achterklep zat geperst. En als die los moesten en pa ze niet meer naar zijn zin terugkreeg, stonden we straks uren op een parkeerterrein te wachten met al onze spullen om de Plymouth uitgestald en alle picknickende ogen op ons, terwijl pap de auto voor de zoveelste keer vloekend inruimde.

'Mam?' vroeg Margret afgelopen zomer, en zij leerde zoveel sneller dan ik. 'Zag ik je vanmorgen nou worstenbroodjes in het dashboardkastje doen?'

'Natuurlijk niet, hoe kom je daarbij?' Ze klonk geërgerd en keek achterom. Pap verstelde de binnenspiegel zodat hij Margret kon zien.

'Ik weet zeker dat ik het zag,' zei ze.

'Maggie. Worstenbroodjes horen in de koelbox.'

'Weet ik, mam, maar je bent weleens verstrooid...'

Margret had een toontje. Ik keek haar aan, zittend op drie lagen slaapzakken waardoor we allebei groot als volwassenen leken. Haar donkere haren waren vochtig van de warmte, maar haar blik was koel en grijs als altijd. Ze keek terug en trok een grijns van hier tot ginder. 'Kom op nou, mam,' zei ze terwijl ze me bleef aankijken.

Mam zuchtte en klikte het dashboardkastje open.

'Wel heb ik ooit!'

Margret boog zich naar me toe. 'I-o voor mij, Kite.'

Schuin tegenover ons woonde Mrs Robinson; dat was één huis vooruit en twee huizen naar links. Ze had een mooie rozentuin die ik vanuit mijn slaapkamerraam kon zien, maar verder zat het haar niet mee. Eerst was haar man doodgegaan en later werd ze zelf ziek. De ambulance was gekomen en ze was nog steeds niet terug. John Reeves woonde recht tegenover haar en hij deed nu haar tuin, zodat Pleasant Valley netjes bleef. Soms kwam er een busje met glazenwassers of iemand voor de post.

Gemma en ik liepen net van het speelveldje toen een onbekende auto ons inhaalde, een ouderwetse woodie met de kont haast op de grond. De bestuurder stopte voor het huis van Mrs Robinson en reed de oprit op. Ik dacht dat ze zouden draaien omdat ze fout zaten, maar nee hoor. De portieren gingen open en er stapten allemaal kindertjes uit. Ze keken eerst om zich heen, naar Mrs Robinsons mooie huis en begonnen over het gazon te rennen met de armen hoog. Ze schreeuwden erbij alsof ze een touchdown hadden gescoord. Wat oudere kinderen deden de achterklep open en smeten tassen en dozen op de oprit.

‘Niet gooien, jongens!’ schreeuwde een vrouw. Ze maakte zojuist de voordeur van het huis open en ging naar binnen.

Gemma pakte mijn arm beet. ‘Wie zijn dat, Kite?’ vroeg ze. Maar hoe kon ik dat weten?

‘Geen idee, Gem.’

Op hetzelfde moment kwam er een brik van een Chevy Van langs. Die toeterde een paar keer en reed ook de oprit op. Gemma deed een stapje terug en ik hees de vlieger voor mijn neus.

Er stapten een oudere man en een jongen uit, van een jaar of twaalf dacht ik, meer van Margrets leeftijd. Hij zag er ongewassen uit; een shirt met verwassen kleuren en zijn haar was vet. Het eerste wat hij deed was het zijportier openschuiven en een fiets uit de bus trekken, een Huffy met een bananenzadel van rood plastic. Hij gooide zijn been over het zadel en fietste het pad naar de achtertuin op.

‘Wat een engerd,’ piepte Gemma. Ze zag eruit alsof ze haar vinger in het stopcontact had gehad, wangen rood van schrik. Bij mij werden de buikwormen wakker en ik voelde ze steeds sneller zwemmen. Mijn hand klemde zich om het vliegerframe en mijn neus zat zo dicht op het zeil dat ik de verf kon ruiken.

‘Okay, Gem,’ zei ik.

‘Okay wat, Kite?’

Ik wist het niet. Dus stonden we daar en elke keer als die mensen schreeuwden kneep Gemma in mijn arm.

‘Cain!’ riep de oudere man. ‘Kom verdomme hier en laad de bus uit! Cain, ver-dom-me!’ Maar Cain hoorde het niet en fietste gewoon rondjes om het huis.

Het liefst ging ik weg, maar ik stond een beetje vast aan de grond. Ik had Gemma ook graag gezegd dat ze niet zo hard moest knijpen, maar ik snapte wel dat ze het eng vond. Wij kenden die mensen niet en het leek erop dat ze hier in de straat kwamen wonen, in Mrs Robinsons huis nog wel.

Op de bovenverdieping liepen nu kinderen langs de ramen. Ze maakten ruzie over wie welke kamer kreeg. Vaak riepen ze ‘Hark’ en ik wist niet wat dat was, totdat de oudere man met ‘yeah’ of ‘wat!’ antwoordde.

Heette er echt iemand Hark?

Ineens gilde Gemma en ook ik schrok op. Die jongen, Cain, kwam over de stoep aanfietsen. Hij remde heel laat en Gem en ik schoten een paar passen achteruit.

‘Pottenkijkers,’ zei hij. ‘Nog nooit een verhuizing gezien, of zo?’ Hij deed zijn kin een beetje omhoog, dat we moesten antwoorden.

‘Je moet dat niet doen,’ zei Gemma. ‘Zo hard op ons af fietsen.’

‘Dat maak ik zelf wel uit.’ Hij klonk boos en Gemma en ik gingen nog een stuk achteruit. ‘En wat is er met jou aan de hand?’ zei hij tegen mij. ‘Heb je puisten of zo dat je achter die vlieger zit?’

‘Neej,’ antwoordde ik. ‘Dit is opa’s vlieger, die hoort bij mij.’

‘Tsss...’ deed hij. Hij keerde zijn Huffy en fietste weer weg. Gemma liet me los en rende hard naar huis. Ik draaide me om en deed het hetzelfde.

Sinds de Finches er waren was de enge stilte weg. Als ik mijn slaapkamerraam ’s ochtends opendeed hoorde ik ze al. Dat leek een verbetering, maar ik vond inmiddels dat de Finches enger waren dan de enge stilte. Ik durfde nu helemaal niet meer op straat, zelfs niet met de vlieger. Gemma ook niet, dus als we wilden spelen moesten we stiekem afspreken en achter de huizen langs naar elkaar toe. Niet over de stoep, waar voor het huis van Mrs Robinson allemaal fietsen lagen en waar die kinderen ruziemaakten. En omdat ze soms naar het speelveldje gingen konden we daar ook niet meer naartoe. Alleen nog bij elkaar in de tuin.

John Reeves was er het meest boos over. Dat wist ik van Margret en die had dat van Louise. Louise Kralls vader was dikke maatjes met

John Reeves en met Mr Kellar en met z'n drieën zaten ze de stad op de nek over die nieuwe bewoners. Zo had Margret dat gezegd, en ook dat die lui de Finches heetten.

John Reeves wilde ze weg hebben omdat het tuig was en omdat ze rotzooi meebrachten uit de achterbuurt in Chicago. Iedereen in de straat wilde dat de Finches weggingen, ik nog het meest van allemaal.

Ik zat nu vaak in mijn kamer en als ik naar het huis van Mrs Robinson keek, zag ik haar geknakte rozenstruiken waarin de woodie half geparkeerd stond en al het gras dat langer en langer werd.

Als Gemma kwam bespioneerden we ze samen. We hadden een verrekijker en deden alsof we de politie waren. We schreven dingen op, zoals: Finch met rood shirt gooit fles stuk op straat, of Finch met korte broek slaat Finch met oranje jurkje. Ook noteerden we hoe vaak ze met de deuren smeten. Op één middag was dat wel zeventien keer.

We wisten niet hoe alle Finches heetten en ze tellen ging slecht omdat ze zo beweeglijk waren. Wel wisten Gemma en ik zeker dat Hark de vader was. Hark Finch, wat ik onthield door 'Hark! The Herald Angels Sing'. En hij had zijn oudste zoon Cain genoemd. Naar Kaïn, van Abel. En die zat alleen maar op de fiets en reed rondjes door de buurt. Niemand wilde met hem spelen, dat wisten we ook. Zelfs Margret en Louise waren nu bang omdat Cain na de vakantie waarschijnlijk bij hen in de klas kwam. Margret, die nooit ergens bang voor was...

De vrouw, de moeder, zagen we nooit. Geen idee hoe zij heette. Hark schreeuwde *woman!* tegen haar. Als ik toevallig vroeg wakker was en naar buiten keek liepen de Finchkinderen in pyjamas, in luiers of op blote voeten in de tuin. Daar zei die moeder helemaal niks van. Ze lieten hun fietsen midden op straat liggen. Ze stompten en sloegen elkaar en hun tuin lag bezaaid met troep die ze uit het grofvuil van Pleasant Valley hadden gepakt. Dan zag ik ze lopen met vieze kussens, afwasteiltjes en kapotte stoelen... Maar dat vond die moeder kennelijk ook niet erg. Soms kwam er een oudere zus naar buiten om de kleintjes uit elkaar te trekken, maar de stilte duurde nooit lang.

De herrie van de Finches hoorde ik overal; radio luid, Hark die altijd wat te krijsen had. Steeds dat gegil alsof er iemand doodging... Bij John Reeves was er een tuinkabouter zoekgeraakt. Er verdween

een klapstoel van een oprit die even was achtergelaten voor een rinkelende telefoon. Dat wist ik niet van Margret, maar door de buurtbellijst, ons belschema voor noodgevallen. Sinds de Finches kwam er elke dag wel een telefoontje over wat die kinderen nu weer hadden gedaan en of de politie was ingeschakeld.

John Reeves belde ons altijd.

Wij waren de Vickersons, de enigen in de buurt met een V. Mam nam die telefoontjes aan en luisterde stilletjes. Dan pakte ze de lijst uit de lade en belde ze de volgende drie op het schema: de Wilhites, Wilsons en de Woolers. Ze briefde alles wat John Reeves had gezegd door met een vreemde trilling in haar stem en als dat gedaan was zuchtte ze luid en ging ze weer schoonmaken. Soms zo woest dat haar handen er rood en schraal van waren.

Wat nog erger was: sinds de Finches was ze vaak boos op Margret. Al deed zij eigenlijk niks behalve een glas cola pakken of een wc doortrekken waar nog chloor in zat. Meestal was het alleen schelden, maar soms sloeg ze ineens. Dus voordat ik ging vroeg ik altijd maar op welke wc ik moest. De ene dag was het boven, de andere dag beneden.

John Reeves en Mr Kellar vroegen pap of hij kon uitzoeken hoe het zat met Mrs Robinsons huis, hoe het was gekomen dat de Finches daarin mochten.

‘Allemaal de schuld van die verdomde *commies*,’ zei pap zondags aan tafel. Hij trok de juskom naar zich toe en plensde een volle lepel over zijn vlees. ‘Welzijnswerk zat met ze in hun maag en de Chicago Housing Authority kon geen passende woning vinden. Maar als ik het goed begrijp is het tijdelijk.’

‘Tijdelijk?’ Mam sneerde zo scherp dat ik mijn ogen dichtkneep. ‘En hoelang is dat?’

Pap keek naar zijn bord en ademde in alsof hij op de hoge duikplank stond. Hij pakte zijn bestek op. ‘Twee tot drie jaar,’ zei hij.

‘Wat?! Drie jaar?’

‘Karen...’ zei hij alleen en gaf haar een niet zo vrolijke blik. Mam bleef stil, maar ze kauwde nijdig en knipperde vaak.

‘De oudste heet Cain,’ zei ik en stak een aardappeltje in mijn mond. ‘Hij is twaalf en hij komt bij Margret en Louise in de klas.’

'Maggie,' antwoordde Margret. 'Ik heet Maggie.'

Ik haalde mijn schouders op.

'Welke randdebielen noemen hun zoon nu Cain?' vroeg pap.

Margret sneed haar steak. 'Adam en Eva?' antwoordde ze droogjes. Op zulke momenten mocht ik haar wel. Als ze zonder erbij na te denken zo'n snuggere opmerking had, niet wetend dat ze pap beledigde, die haar nu met grote ogen aanstaarde terwijl ze haar steak onaangedaan wegkauwde en recht voor zich uit keek. Margret kwam ermee weg. Als ik zoiets deed zat ik direct om me heen te kijken of ik iemand zag lachen en dat ging altijd wel een verkeerd keelgat in.

Zij was een natuurtalent.

Toch vreesde ik dat mam daar anders over dacht, want toen ik na het eten de keuken in ging om mijn bord op te ruimen stormde Margret langs me de trap op. Ze hield een hand op haar hoofd en huilde. Boven sloeg ze de deur van haar kamer luid dicht. Ik liep de keuken in en zette mijn bord in de vaatwasser. Mam deed alsof er niets aan de hand was. Ze schrobde een pan en ze zag niet eens dat ik er was.

'Opa zegt dat je niet meer naar buiten gaat, Kite,' zei pap. Hij zat naast me op de bank met beige mapjes op zijn schoot. De televisie stond op een spelprogramma. De meeste quizvragen kon ik niet verstaan omdat het volume te zacht stond en op de vragen die ik wel verstond wist ik het antwoord niet.

Ik krabde aan mijn hoofd. Dat opa dat vanuit Florida had gezegd, betekende dat Margret had geklikt en dat opa dat weer aan pap had verteld. Lekker zootje.

Hij keek niet op van zijn werk. Hij las papieren, streepte dingen door en schreef er iets bij. Na een tijdje boog zijn hoofd een beetje mijn kant op. Dat betekende dat mijn bedenktijd op was.

'Ik wil niet door die Cain,' zei ik. 'Hij is een klojo en hij reed mij en Gemma bijna met zijn Huffy omver.'

Pap knikte, sloeg de dossiermap dicht en pakte een nieuwe. 'John Reeves heeft de Finches duidelijk gemaakt dat we geen treiterijen dulden,' zei hij. 'Dus als ze wél treiteren kom je naar mij of je gaat naar John Reeves, okay? Dit is onze buurt en jullie mogen gaan en staan waar jullie willen.'

‘Okay,’ zei ik, maar ik geloofde er niks van.

‘Okay, Kite. Nou, bedtijd jongedame.’

Boven trok ik een pyjama aan, ik poetste mijn tanden en ging naar bed. Slapen lukte niet. De buikwormen waren boos omdat ik nu toch naar buiten moest en dat wilden ze niet. En wat kon ik eraan doen? Die Finches gingen zomaar niet weg.

Het duurde niet lang voordat pap ook naar boven kwam. Hij sliep in de werkkamer naast mij, in een opklapbed, maar daar zag je ’s ochtends niets meer van. Hij was altijd heel vroeg weg en als ik overdag stiekem in zijn kamer keek was alles opgeruimd.

Margret zei dat wij niet mochten weten dat hij niet bij mam sliep, en als ik haar vroeg waarom, antwoordde ze dat ze bang waren dat wij dat aan de Kellars of de Kralls vertelden. Pap en mam wilden geen schandaal. Ik snapte er geen hoela van, maar als pap zei dat we er niet over mochten praten dan deed ik dat niet.

Er werd op paps kamerdeur geklopt. Het was Margret, want mam kwam alleen naar boven als er ruzie was geweest, vroeger in de avond ook om pap een bord eten te brengen. Zonder ruzie bleef ze de hele avond in de woonkamer tot het bedtijd was.

Pap zei ‘ja’ en de deur ging open en weer dicht.

Het gesprek was niet te verstaan. Ik wilde graag uit bed om te horen wat die twee te kletsen hadden. Vroeger deed ik dat weleens, maar als ik paps werkkamer dan binnenkwam stuurde Margret me direct weg met een ‘bemoei je met je eigen zaken, Kite’.

’s Ochtends waren ze allebei weg. Pap natuurlijk naar z’n werk en terwijl ik uit het raam keek om de Finches te bespioneren zag ik Margret met een rugzak naar het huis van Louise Krall lopen. Ze ging de oprit op en plukte onder het lopen blaadjes van de struiken. Ook stopte ze even om haar staart aan te trekken. Ze verdween achter het huis. Logeerpertijtje zeker.

Beneden ging de telefoon. Ik deed de kraan dicht en liep met mijn tandenborstel in mijn mond naar de overloop. Mam nam de telefoon aan.

‘Hi John, wat is het deze keer?’ zei ze. En: ‘Ja, het is verschrikkelijk.’ Ze hing vrij snel weer op en ik hoorde dat ze de la met de buurt-

blijst opendeed. Ik hoorde alleen niet wat er met de Finches aan de hand was; net op dat moment kwijlde ik een dikke klodder tandpasta-schuim op mijn blouse. Ik liep terug de badkamer in.

‘Wat was er met de Finches?’ vroeg ik toen ik in de keuken kwam.

‘Niets wat voor kleine oortjes bestemd is, Shannon,’ zei mam. ‘Wat is er met je blouse?’

Ik keek naar de vlek op mijn borst. ‘Tandpasta?’

‘Pak een schone en doe die in de koker.’ Ze keek me niet aan, gooi-
de theedoeken in de volle wasmand en liep de gang in.

‘Okay hoor,’ zei ik zachtjes en pakte cornflakes met melk.

Gemma wilde wel op het veldje spelen, zei ze aan de telefoon, maar dan moest ik beloven dat we weg zouden rennen als de Finches kwamen. Dat vond ik geen punt, dus spraken we over een uurtje af. Gem was nooit zo snel ’s ochtends en ze moest zich nog aankleden en ontbijten.

Ik zat op de trap met de schone blouse aan. Mijn vlieger stond naast de deur en ik voelde de buikwormen langzaam wakker worden. Steeds keek ik op de klok in de woonkamer en hoe vaker ik dat deed, hoe wilder ze deden.

Opeens werd het te veel. Ik schoot van de trap de wc in en spuugde de cornflakes weer uit. Het zuur beet in mijn keel en het was heel vies. Ik haatte die buikwormen, *haatte ze*.

‘Shannon, wat is dat!’ hoorde ik vanuit de kelder.

‘Kan er niks aan doen!’ riep ik terwijl de tranen meekwamen. Ik hoopte dat mam in de waskelder bleef, maar ze stormde al naar boven en kwam hijgend in de deuropening staan.

‘Shannon, die wc heb ik net schoongemaakt! Hoe kan je!’

Wat? Dacht ze soms dat ik het expres deed? ‘Ik kan het niet helpen, mam, echt niet,’ zei ik, maar het kwam er wat hottend uit. ‘Het komt door de buikwormen, okay? Ik heb buikwormen.’ Ik veegde mijn tranen weg.

‘Gatver-damme, kind! Nou, uitspugen, mond spoelen en tandenpoetsen. Heel snel!’ Ze trok de spoelknop omhoog, water gutste onder mijn lekkende kin de buis in.

‘Okay.’